

Μια διαφορετική ματιά στις εξελίξεις για το “μακεδονικό”, από αριστερή οργάνωση της γειτονικής χώρας η οποία κρατά αντι-NATOϊκή στάση. Πρόκειται για την οργάνωση **Levica (Λέβιτσα = Αριστερά)** που σχηματίστηκε το 2016, λίγο πριν τις εκλογές, από τη συνένωση του ΚΚ Μακεδονίας (είχε δημιουργηθεί το 1993 μετά τη διάλυση του ιστορικού ΚΚ), δύο μικρότερων οργάνωσεων/σχηματισμών και ανένταχτων συνδικαλιστών/αγωνιστών. Στις βουλευτικές εκλογές κατάφερε να πάρει 12.000 ψήφους δηλαδή 1%. Στις δημοτικές εκλογές

εξέλεξε τρεις δημοτικούς συμβούλους. Αυτοχαρακτηρίζονται αντικαπιταλιστές, αντιεθνικιστές, αντιιμπεριαλιστές και μάχονται για τα εργατικά συμφέροντα.

Με τις τελευταίες εξελίξεις έχουν πάρει καθαρά αντι-NATOϊκή στάση επιχειρηματολογώντας γιατί το ΝΑΤΟ δεν θα τους φέρει ούτε ασφάλεια, ούτε εσωτερική συνοχή. Χαρακτηρίζουν το ΝΑΤΟ ψυχροπολεμικό κατασκευάσμα, πολεμικό συνασπισμό. Τη θέση τους αυτή την υπερασπίζονται και στην τηλεόραση όπου καλούνται ως η μοναδική αντι-NATOϊκή φωνή. Προσπαθούν να στρέψουν τη συζήτηση απ’ τα “εθνικά ζητήματα” στα εργατικά, την καθημερινότητα των εργαζομένων, την ανεργία κ.ο.κ. Πέρυσι μέλη τους είχαν συλληφθεί σε αντι-NATOϊκές διαδηλώσεις.

Δημοσιεύουμε την θέση της οργάνωσης αυτής για το ζήτημα της ονομασίας από την ιστοσελίδα της ([εδώ](#))

Μετάφραση – επιμέλεια: **Γιώργος Μιχαηλίδης**

Η αλλαγή ονόματος θα φέρει υποτακτικούς ανθρώπους και μία χώρα δίχως μέλλον

“Το να ειπωθεί ότι «είμαστε ενάντια στην αλλαγή του ονόματος» είναι ανεπαρκές. Οι δρώντες που είναι υπέρ της αλλαγής του ονόματος είναι όλες οι κυβερνητικές πολιτικές δομές της Μακεδονίας, της Ελλάδας και των Δυτικών δυνάμεων. Και οι τρεις πλευρές, αντί για την επίλυση των προβλημάτων, δουλεύουν ενάντια στα συμφέροντα των λαών που διοικούν.

Στιγμιότυπα από πρόσφατη κινητοποίηση έξω απ’ το super-market Vero (ο γνωστός Βερόπουλος) για την παράνομη απόλυση μητέρας άρρωστου παιδιού

Καταδικάζουμε τις πολιτικές και τις στρατηγικές των κυρίαρχων κομμάτων στην Μακεδονία, οι οποίες διαποτισμένες από την ψεύτικη ιδεολογία της «ελεύθερης αγοράς», εφαρμόζονται τόσο για τις ρυθμίσεις στον κοινωνικό τομέα, όσο και στην εξωτερική πολιτική. Η πολιτική τους είναι μια υπόσχεση ότι αν ο λαός επιτρέψει, σφίξει το ζωνάρι του και απαρνηθεί τις δικές του ανάγκες και απολαύσεις, μια ημέρα με μία μαγική είσοδο σε έναν συνασπισμό είτε αυτός είναι το NATO είτε η ΕΕ, το βιοτικό επίπεδο θα ανέβει. Η ψευδαίσθηση των Ευρω-Ατλαντικών ολοκληρώσεων έχει καλλιεργηθεί για δεκαετίες και είναι η τελευταία σταγόνα μιας υποβαθμισμένης κοινωνίας όπως αυτή της Μακεδονίας. Οι αρχές του **SDSM** (σημ: το κυβερνών σοσιαλιστικό κόμμα), επομένως, ως κορυφαία προτεραιότητα της εύθραυστης εξουσίας τους, πιέζουν για την **ένταξη στο NATO** αντί για τη βιομηχανική ή τεχνολογική ανάπτυξη και τα προβλήματα υγείας. Και εδώ είναι έτοιμοι να κάνουν μεγάλες παραχωρήσεις μπροστά στην ισχυρή ελληνική διπλωματία και τον Δυτικό ιμπεριαλισμό μόνο για να παραμείνουν στην εξουσία.

Η συμπεριφορά της μακεδονικής διπλωματίας (Οσμάνι Ντιμιτρόφ Ζάεφ, κ.α.) μοιάζει πάρα πολύ με τη διπλωματία του 1998/99 και την “περιπέτεια της Ταϊβάν”: είναι μυστική, καθοδηγείται από πραγματισμό, μαθαίνουμε γι ‘αυτήν από τον ξένο Τύπο. Αυτή τη φορά δεν έχει ακόμη φτάσει σε δημοπρασία για τα περίφημα «\$ 1 δισ.», αλλά πράγματι η τιμή για την ονομασία είναι τυλιγμένη με την προσφορά για μια καλύτερη ζωή. Όντως, πρέπει να είναι κάποιος πολύ “ικανός” για να πετύχει μια χειρότερη ζωή από την παρούσα. (σημ: με τον όρο περιπέτεια της Ταϊβάν εννοούν τις προεκλογικές υποσχέσεις του κόμματος **Δημοκρατική Εναλλακτική** στις εκλογές του 1998 ότι θα φέρουν 1 δισ. δολάρια επενδύσεις ως αντάλλαγμα για την αναγνώριση της Ταϊβάν, κάτι που φυσικά ποτέ δεν συνέβη)

Είναι ενδιαφέρουσες οι ενέργειες της αντιπολίτευσης από το **VMRO-DPMNE** (το δεξιό-εθνικιστικό κόμμα της αξιωματικής αντιπολίτευσης), όταν βασικά το ίδιο κόμμα, όταν ήταν στην εξουσία, εφάρμοσε την ίδια πολιτική δουλικότητα απέναντι στον ιμπεριαλισμό. Παρόμοια συμπεριφορά είχε και το **SDSM** όταν δεν ήταν στην εξουσία – είχε ψηφίσει κατά της αλλαγής του ονόματος ή καλώντας για υποχρεωτικό δημοψήφισμα. Το ζήτημα της ονομασίας έχει επιδεινωθεί από τις εθνικιστικές και αλυτρωτικές πολιτικές του VMRO-DPMNE (Συνέδριο στη Θεσσαλονίκη, «εθνικοί χάρτες της Μακεδονίας», κλπ), τα οποία χρησίμευσαν ως πρόκληση για τους Έλληνες πολιτικούς και την ενίσχυση της σοβινιστικών θέσεων στην ελληνική κοινωνία.

Το παραμύθι που πωλούν οι μακεδονικές αρχές ότι η αλλαγή της ονομασίας δεν επηρεάζει την (εθνική) ταυτότητα υπαγορεύεται από τη δουλοπρεπή και κοντόφθαλμη πολιτική τους. Φυσικά, οι άνθρωποι δεν αλλάζουν με την επίσημη αλλαγή του ονόματος του κράτους ή την ονομασία του λαού. Χωρίς καμία διάθεση μυστικοποίησης γύρω από την ταυτότητα και τη γλώσσα, αυτή η πολιτική πρακτική καλλιεργεί ανθρώπους που πρέπει να υπομένουν περισσότερα, είναι πιο καταπιεσμένοι, με **άθλιους μισθούς** και βρίσκονται στον πάτο της Ευρώπης και της περιοχής. Είναι επίσης ένα έθνος που πρέπει να υποταχθεί στις καταπιεστικές πρακτικές που προέρχονται από την ισχυρή Δύση. Όταν συγκεντρωθούν όλα αυτά τα στοιχεία είναι προφανές ότι η φροντίδα για την ταυτότητα των mainstream πολιτικών και διανοούμενων που ανήκουν στη μια μερίδα του πολιτικού κατεστημένου μας (κυβέρνηση υπό την ηγεσία του SDSM) ή την άλλη (το αντιπολιτευόμενο κόμμα VMRO-DPMNE) είναι απλά μια φάρσα για την ανικανότητά τους και την απελπισία τους για το πώς να αποκατασταθεί η αξιοπρέπεια του μακεδονικού λαού που συντρίβεται στην οικονομική ανασφάλεια, την ανασφάλεια που δημιουργεί ο καπιταλισμός.

Η ίδια η απαίτηση για αλλαγή ονόματος από την ελληνική πλευρά είναι η χειρότερη παραβίαση των βασικών δημοκρατικών δικαιωμάτων του μακεδονικού λαού. Αυτές οι απαιτήσεις είναι μια επίδειξη δύναμης και συνδέονται με τον εμφύλιο πόλεμο στην Ελλάδα, όπου η μακεδονική εθνότητα, όπως και η τότε Γιουγκοσλαβία, πήραν με σαφήνεια θέση υπέρ του **Δ.Σ.Ε.** και του **ΕΛΑΣ**, που τελικά ηττήθηκαν. Επιπλέον, ως παράγοντας της ελληνικής πολιτικής προς το κράτος της Μακεδονίας, η πρόθεση είναι να ενισχυθεί η σφαίρα επιρροής του απέναντι στη σφαίρα της Δημοκρατίας της Τουρκίας.

Η παλιά απόφαση των Μακεδονικών αρχών ήταν να υποκλιθούν μπροστά στην πιο ισχυρή Δύση και την

Ελλάδα, για να αλλάξουν τη σημαία, το Σύνταγμα και το όνομα να είναι Πρώην Γιουγκοσλαβική Δημοκρατία της Μακεδονίας. Στην πραγματικότητα, δεν υπήρχε αποδοχή για αυτή την ογκώδη αναφορά (σημ: εννοεί το όνομα ΠΓΔΜ) και στην Ελλάδα χρησιμοποιήθηκε είτε το *FYROM*, είτε τα *Σκόπια*.

Η επιλογή του δημοψηφίσματος δεν είναι η επιθυμητή επιλογή του **SDSM** και του **DUI** (σημ: το αλβανικό μειονοτικό κόμμα που συγκυβερνά). Το πρώτο κόμμα έχει μια μακρά παράδοση να σαμποτάρει τα δημοψηφίσματα – είτε με θολές ερωτήσεις όπως *«είστε υπέρ της ανεξαρτησίας, αλλά και του δικαιώματος στη Γιουγκοσλαβία;»* (σημ: το ερώτημα του δημοψηφίσματος για την ανεξαρτησία της Δημ. Μακεδονίας) ή μέσω της διαδικασίας του ανοικτού μπιζνέσ για το θέμα της τοπικής αυτοδιοίκησης το 2004, όταν βγήκε με αντι-καμπάνια. Θυμηθείτε ότι ένα δημοψήφισμα για την τοπική κυβέρνηση κατέρρευσε λόγω της μικρής συμμετοχής (**25%**), αλλά ο αριθμός αυτός, τα περίπου **420** χιλιάδες άτομα, είναι κατά πάσα πιθανότητα ο ίδιος που έφερε τη νίκη, όταν τη χρειαζόταν το εθνικιστικό **VMRO** ένα χρόνο αργότερα. Δύο ημέρες πριν από το δημοψήφισμα, οι Ηνωμένες Πολιτείες αναγνώρισαν τη χώρα με το συνταγματικό όνομά της και έτσι άσκησαν πίεση στους πολίτες να υπακούσουν στη θέληση των Αμερικανών διπλωματών και να μπιζνέσουν το δημοψήφισμα. (Σήμερα) μεγάλες είναι οι πιθανότητες η πρόταση αλλαγής του ονόματος να μην αποκτήσει πλειοψηφία. Η οργάνωση **“Levica-Αριστερά”** είναι ενάντια σε κάθε πρόταση για να αλλάξει το όνομα του έθνους, αλλά αν προκηρυχτεί ένα δημοψήφισμα για ένα νέο όνομα θα ταχθεί ενάντια στην αλλαγή της συνταγματικής ονομασίας (σημ: έχει σημασία να ειπωθεί ότι η οργάνωση Levica έχει ως κεντρικό σύνθημα της αντι-NATOϊκής της καμπάνιας το: **“Στο NATO, ούτε με τη συνταγματική μας ονομασία!”**)

Η **“Αριστερά”** καλεί όλο το λαό της Μακεδονίας, κυρίως τους Αλβανούς, τους Τούρκους, τους Σέρβους και τους άλλους να μην βιαστούν να υποστηρίξουν τις ελίτ οι οποίες αν είναι πρόθυμες να πετάξουν μακριά το όνομα του μακεδονικού έθνους, θα πράξουν το ίδιο και για τους άλλους.

Η αυτοδιάθεση των εθνών είναι μια αρχή που η “Αριστερά” δεν έχει μόνο για το μακεδονικό έθνος, αλλά για όλους τους άλλους καταπιεσμένους. Με οδηγό την εμπειρία και την παράδοση των παρτιζάνων, η οποία είναι ανοικτά αντιφασιστική, κατά της τότε ισχυρής ιμπεριαλιστικής συμμαχίας, όπως και τις δεκαετίες μετά το 1944 της ανάπτυξης του έθνους έξω από την πολιτική των “μπλοκ”, έχουμε την πλούσια εμπειρία ότι η επιβίωση και η ανάπτυξη θα κερδηθούν όχι μέσα από μια στρατιωτική συμμαχία με κάποιους φανταστικούς φίλους πέρα από τη θάλασσα (σημ: εννοεί τις ΗΠΑ), αλλά μέσω του συνασπισμού/φιλίας με τους γείτονές μας.

Η επίσημη αλλαγή, όταν θα τη συμφωνήσουν οι ελίτ δεν θα αγγίξει και πάλι την Ελλάδα, στις εφημερίδες θα γράφουν για τα Σκόπια, τη σκοπιανή γλώσσα και παρόμοιες ταπεινωτικές επισημάνσεις. Είναι σαφές ότι δεν υπάρχει τίποτα για να κερδίσει ο, βουτηγμένος στο χρέος, απλός ελληνικός λαός ακριβώς από τους δημιουργούς αυτής της παράλογης διαμάχης. Οι μόνοι κερδισμένοι απ’ όλο αυτό θα είναι **οι καπιταλιστές της Μακεδονίας και της Ελλάδας**, οι οποίοι θα πωλούν τα προϊόντα τους ανεμπόδιστα, και ο **δυτικός ιμπεριαλισμός**, για τον οποίο αυτή θα είναι μια μικρή γλυκιά νίκη.

Και όπως κάποτε διατυπώθηκε η διαδεδομένη σκέψη του Μακεδόνα Προέδρου ότι μετά τον Δεκέμβριο έρχεται ο Γενάρης, όταν ερωτήθηκε πριν από πολλά χρόνια για τη διεθνή πολιτική της Μακεδονίας, μπορούμε να πούμε ότι έχει περάσει ο καιρός τους, ότι δεν έχουν την ικανότητα να φέρουν ευημερία στο μακεδονικό έθνος.”